

La lliçó del logos mediterrani,
 raó del món inscrita en verb mirífic.
 em féu estimar el ritme horitzontal
 i el sà valor del límit.
 Inclit ensenyament!
 No l'he pas després, estrènuu terra,
 puc encara parlar-te amb llavi apassionat
 i veraç a l'ensem.
 Accepta'm doncs el traç confidencial
 que l'amor em decanta a cau d'orella
 i et vinc a transvasar arran de la teva:
 L'ardit Eros cul-nu, va desvestit
 perquè, el mateix que tu, mai no té edat.
 Per això t'imagino il·luminada

de joventut que incessantment et crea
 galanes morbideses renaixents,
 terra del meu consol esperançat,
 i nua et veig en mes visions d'enyor.
 Nua d'odis i d'urcs, nua de febres,
 nua d'escarafalls, nua de plors,
 nua d'albes llamenques i de crepuscles malva,
 nua en fulgents cimals de veritat,
 radiosa de destins encara verges,
 fecunda en flors de gràcies perdurables.
 Que així vull pressentir-te, terra amada,
 sofrerta terra de ma esperança,
 des de la llunyania.

Albert Junyent

FLOR NATURAL

CANÇÓ D'AMOR TARDORAL

Com el darrer vesllum de sol ponent,
 com el desfer-se en el sorral l'onada,
 com entre els arbres mor l'alè del vent,
 com la llàntia apagada
 que la mà endreça en una oclulta lleixa
 deixaria: El passat que no em diu res,
 sense un sospir d'enyor, sense una queixa.
 Sols voldria que fos present en mi
 l'esguard d'uns ulls on veig la meua imatge
 presonera en dolcíssim esclavatge,
 del que no vull, ni puc, ni sé sortir.

Tal com el sol ponent
 que s'amaga darrera la muntanya
 o del núvol roent.
 Tal com la platja es beu
 la llangorosa onada
 que lentament s'hi ajeu.
 Tal com s'adorm el vent
 entremig de les fulles
 sense un lleu frisament.
 Una mà entre les meves al damunt del meu pit
 i els batecs del meu cor sentiria
 com rellotge abscondit
 que mesura el camí per on sempre fa via
 el pensament que parla sense veu i en secret
 en l'hora de silenci on l'amor s'ha retret.

Ambrosi Carrion

VIOLA D'OR I ARGENT

EL MEU DÉU

Lema: "No sóc el Déu dels morts, sinó dels vivents".

El meu Déu
 és el Qui és, el Déu dels pares, el de tots
 plegats anant al cel per terra, el de la llum
 vessada a raig damunt la taula on l'esperem
 tot menjant i bevent, i truca a casa
 i no el sentim per massa d'hora, se'ns en va
 al llarg carrer d'un altre dia, i allí fora
 tira molles de pa al peix del temps
 per poder tornar fins a la nostra porta. El meu Déu
 es lleva de matí, amb els obrers, quan les estrelles
 vetllen ja inútilment els somnis, i es vesteix
 de pols i de suor i apama l'eina
 que serà tan de temps carn de la carn,
 i pren alè i es senya i, un més, s'enfila
 a les bastides gronxants, però no toca el cel
 perquè els companys no puguin dir, mai de la vida,
 que Déu els ha guanyat. El meu Déu sua
 i tremola de fred a les presons,
 i remunta miratges perquè ferro i pedra
 no es clavin al cervell sinó el més just,
 i quan es tomba per sortir, es troba
 emmanillat i febrós, i torna al jaç
 fins a una trista matinada plena
 de cares estranyes i d'idees fixes. El meu Déu
 esguarda embadalit la nau espacial,
 feta d'ocells iracunds i grups finits,
 que furga l'univers a la recerca
 d'una altra Terra Nova més gelada
 o qui sap si incandescent, i no s'enutja,
 perquè no ve d'un pam on no hi ha límit,
 i els empeny un xic més i, sempre al cor

del vertigen, els diu amorosit a ran de seny:
 on sigui que adreceu la vostra vida,
 allí n'hi trobareu mort per vosaltres. El meu Déu
 entra als hospitals i sent la unglada
 de cada pols excitat, i estava els únics
 coixins de punxes, i acarona
 la cera groga dels cossos, i voldria
 tornar a fer miracles, però ho deixa estar
 perquè la vida i la mort ja s'han fet grans,
 i prefereix quedar-s'hi. El meu Déu
 passeja amb l'home vell fins al pedrís
 on s'asseuen tots dos, i allí rumien
 que es va fonent el sol, que ja va sent
 hora de fer les paus, car aquells dies
 qui sap on paren ja, i els fills s'allunyen
 i els néts es desvien, i tan sols arrenen
 al capdavant aquest ofec i aquesta arnada
 parada de records, i ja s'aixequen
 perquè arribava el fred, i cada dia
 arribarà més d'hora, i toca el fred
 i el fa suau, eternit, amb gust de til·la
 i una tancada d'ulls meravellosa. El meu Déu
 es passa grans estones als camps de combat i es fascina
 d'haver creat tanta sang, i li fa mal aquella
 inútil —pensa— ferida del costat, i li
 tremolen les cames i s'ajup, i amb mà feixuga
 recull el que pot, el que ha caigut, només fruita passada,
 i se la du a la boca i bufa fort, i la
 pols desapareix. El meu Déu fita
 sense parpellejar la suau penombra
 d'herbes molles que envolta els amants,
 i mana al foc que escrigui al cor del ventre
 un nom, menut, miraculós, el d'un bon home
 en qui Ell pugui reposar, i els beneeix. El meu Déu se
 sent envellir, es torna trist, es mira
 amb callada atenció aquest vol baix
 d'infants tornant d'escola, i no sap pas

si se li apropen o si s'esgarrien,
i voldria resar per ells, però no pot
perquè es recorda Qui és, i tomba el cap
perquè no el vegin plorar, i no el veuen. El meu Déu
ja no parla gaire, quasi gens, espera
tot fent via, caminant sens fi
rost amunt sota el sol, i cerca una ombra

i no n'hi ha entre els vivents, i escolta encara
—perquè li ha semblat una pregària curta—,
i era la tos i els avions i els llibres
i tot plegat fent un bull més, i resta en creu
mirant-nos alenat, i el cap li pesa,
i fa ulleres —el meu Déu fa ulleres!—
i ens somriu.

Marius Sampere

Vista parcial de la sala amb el Consistori, la Reina i la seva Cort i la Comissió Organitzadora dels Jocs Florals

Discurs de Gràcies, per Maurici Serrahima

Reina de la Festa,
Dames de la Cort d'Honor,
Il·lustre Comissió Organitzadora,
Poetes i autors premiats,
Amics catalans, amics belgues, que heu vingut a la Festa i m'escolteu:
És tradicional que l'acte dels Jocs Florals sigui clos per uns mots d'agraïment: pel "Discurs de Gràcies". M'ha estat encomanat a mi. I crec que he de començar per donar les gràcies a la gent d'aquesta terra, la que va acollir, anys i anys, el nostre Josep Carner, la que avui ens acull a nosaltres i tot el que la Festa representa.
Madame la Présidente,
Mesdames, Messieurs,
Vous avez vu, sans doute, dans le programme que ces mots que je vous adresse ont, dans le protocole traditionnel des Joux Floraux, un nom bien précis: *Discurs de Gràcies*, Discours de remerciements. Ce moment venu, c'est juste que je m'adresse d'abord de vous. Aux gents de la libre Belgique, qui ont accueilli longuement et, si j'ose le dire, familialement notre grand Josep Carner, et qui nous accueillent aujourd'hui, quan nous sommes venus pour commémorer son souvenir, dans cette fête de nos lettres. Cette fête plus que centenaire et qui est comme un symbole de tout ce que nous aimons et de tout ce qu'il a aimé.
J'ai voulu m'adresser à vous dans une de

vos langues nationales. Je sais très bien que, dans votre libre pays, deux cultures se mêlent, groupées autour de deux langues. Mais malheureusement, si je peux m'adresser à vous, tant bien que mal, en français, je ne connais pas ce néerlandais qui est l'autre de vos langues et, à laquelle j'ai vu traduits, récemment, beaucoup de poètes catalans, parmi lesquels —excusez-moi si j'exprime devant vous ma reconnaissance paternelle— un poème de mon fils... Donc, je vous prie tous de bien vouloir comprendre, chacun dans sa langue, ces mots que je vous adresse dans la seule que, parmi les vôtres, je connais.
Et maintenant, permettez que j'adresse mon remerciement à celle qui est, en ce moment, le trait d'union entre vous et nous. A celle qui, écrivain el critique illustre, à été en même temps, et pendant de longues années, l'alter ego de notre grand et inoubliable Josep Carner. Je sais que, tout à l'heure, elle me comprendra parfaitement quand je m'adresserai à tous en parlant ma langue, ce catalan encore méprisé et poussé, qui est le raison d'être de notre Fête, et qu'elle connaît aussi bien que nous. Mais j'ai voulu, en ce moment, quand j'exprime notre reconnaissance, m'adresser avant tout à elle, en parlant —aussi bien que je le puis— sa langue. Madame Emilie Noulet, veuve de Josep Carner: nous ne vous oublierons jamais!

Et maintenant, je vous remercie tous, nos amis belgues —de langue française, de langue néerlandaise. Grâce à vous, nous sommes ici. Grâce à vous, dans ce pays où les langues sont libres, nous pouvons fêter la nôtre. Vous nous avez accueilli avec des gestes d'amitié inoubliables. Vous êtes venus nous tenir compagnie en ce moment solennel, vous qui représentez l'autorité, la science, la culture et le peuple de la libre Belgique. Nous n'oublierons pas votre cordial accueil et tout ce que vous avez fait pour nous. A tous, je dis:

Dank U!

Merci!

I, ara, parlem entre nosaltres. I també d'agraïment. Però, abans de precisar tants agraïments immediats que devem, permeteu-me que us parli d'un altre, agraïment que tots portem en el cor. L'agraïment al nostre mestre Josep Carner, gran poeta, gran escriptor, artífex de la nostra moderna llengua literària i home excepcional al qual he anomenat "mestre" perquè, de debò, ho era, perquè tots hem après d'ell i tots li devem el nostre agraïment.

No cal que us parli del mestre de la llengua perquè ja ho ha fet el nostre President en el seu discurs. Permeteu-me, això sí, que us parli una mica de l'home que era. Us en puc parlar, perquè el coneixia. Entre els records que em fan sentir, de vegades, una mica orgullós d'haver viscut, hi ha el d'haver estat amic d'ell.

Per això us puc dir que no el coneixerieu tal com era si no li aplicàveu els judicis que en feia Josep Pla en el retrat magnífic que li ha dedicat: "No he conegut mai un home que tingués, de la conversació" —adoneu-vos bé del que diu: no en l'obra, sinó en la conversa— "més recursos verbals que Josep Carner, més mitjans d'expressió, més riquesa d'adjectivació, més capacitat de transmutació de la realitat... Amb la paraula feia el que volia. Era prodigiós, enlluernador...". I, encara més: "De vegades, és clar, per fer-se ràpidament entendre de l'interlocutor, no tenia més remei que utilitzar una qualsevol frase feta; llavors semblava que se'n donava vergonya i es tornava vermell com si hagués quedat sufocat..."

Us ho puc dir, a vosaltres, els qui viviu a Brussel·les i, en els darrers anys, heu tingut la sort de parlar sovint amb Josep Carner. Vosaltres podeu entendre, més bé que tanta gent de la nostra terra que no l'han pogut sentir mai, fins a quin punt Carner, quan parlava la seva llengua —la nostra— ho feia amb un punt de solemnitat, gairebé amb una mena de respecte admiratiu;